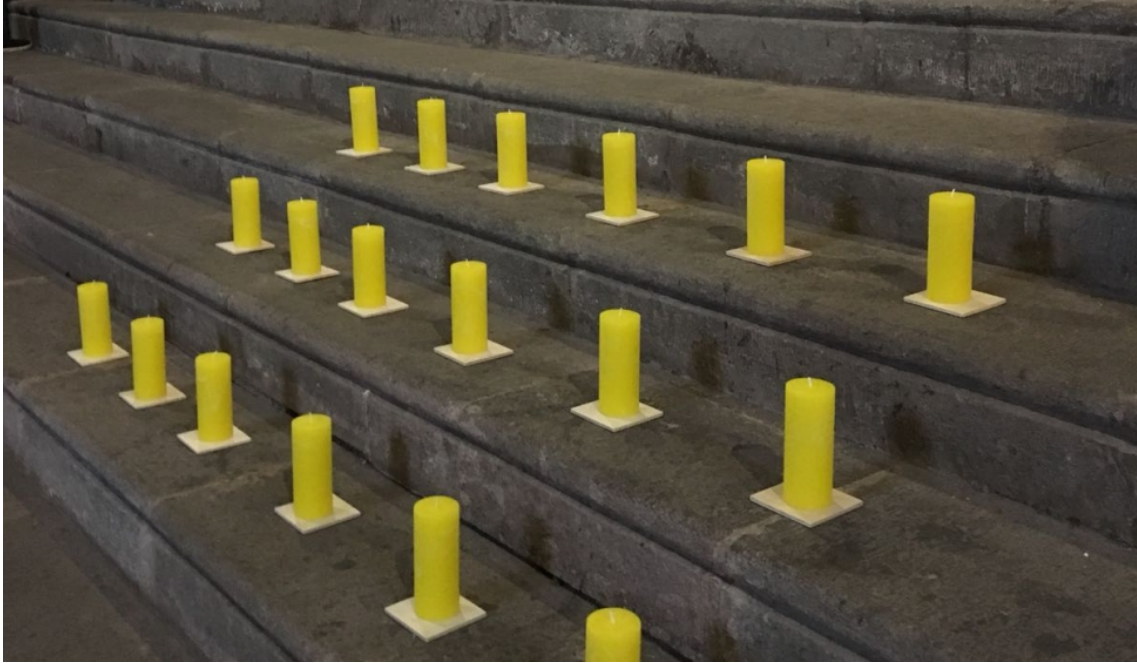

El silenci del Pi

Dc, 20/06/2018 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè no m'agrada gaire parlar d'esdeveniments en els que hi he tingut alguna implicació singular. Però a vegades t'empenyen a explicar-se. Aquest dimarts es va celebrar [una multitudinària pregària interreligiosa](#) a la Basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona "en suport a les famílies dels dirigents polítics i socials catalans empresonats i a l'exili" i "per demanar una resolució del conflicte polític d'una forma digna i no violenta". No hi va haver més gent perquè es haver de tancar portes abans de començar.

Pregar per la independència? O, "posar Déu en el procés", titulava un digital vingut a menys. Anem veure.

Pregar, cadascú pot pregar pel que li sembli més adient, sempre que no sigui per desitjar mal a algú. Hi ha gent que prega perquè guanyi el Barça i gent que prega perquè guanyi el Madrid, i no crec que cap confessió religiosa hagi patit un col·lapse intern per això. (Tampoc han faltat els qui sintonitzaven amb la causa però recordaven que la república és laica. Si hi ha hagut alguna trobada de vegetarians pels presos, no crec que ningú els surti a recordar que a la república també es menjarà carn). Que es va fer realment dimarts al vespre al Pi?

Sovint tenim una visió molt utilitarista de la pregària, com si fos una manera de presentar una instància al més enllà. La pregària de petició té sentit si creiem que tot ens ha estat donat. Però pregar és sobretot una actitud en el moment d'afrontar les alegries i les penes. De confiar. I des d'aquesta experiència ajudar-te a viure cada moment de la teva vida. D'il·luminar-te la vida.

La pregària també té una dimensió col·lectiva. Aplegar-se per pregar té sentit. No perquè pregant mil persones Déu t'escolti més que quan només està pregant una. Té sentit perquè la pregària conjunta també és una manera de sentir-nos acompanyats i de compartir allò que creiem. De confiar conjuntament. Fins i tot

quan ho fem persones de religions o conviccions diferents.

Doncs resulta que en aquest país hi ha un ampli col·lectiu de persones que compartim, més enllà de les posicions polítiques, que la situació dels dirigents polítics i socials catalans afectats és injusta. I que és injusta no només pels qui la pateixen, sinó per les seves famílies, i encara més pels fills. Així ho han [expressat publicament](#) representants religiosos, com hi ha hagut eclesiàstics que han visitat presos i exiliats.

S'ha fet caminades, concerts, castellers, sopars, calçotades, batucades, matinades, xocolatades, festivals... per mostrar això. Doncs ara s'ha fet una pregària interreligiosa. Sense cap aspiració de representar a ningú. Només eren persones que volien aportar alguna cosa positiva des de les seves creences.

Qualsevol persona que hagués estat dimarts a la pregària crec que només en podria treure una conclusió. La pregària va fer bé als qui hi van assistir i crec que va ser una ajuda per les famílies. Qui tingui ganes de posar-hi etiquetes polítiques, que ho faci. Però es va aconseguir el primer objectiu de tot plegat: ajudar. Quin altre paper poden fer els religions en aquest moment?

Si una cosa em va impressionar dimarts va ser el silenci. Aquells silencis que diuen més que mil paraules. Estem acostumats a actes grocs amb soroll i proclames. A tots els qui estem indignats amb la situació, les religions al Pi ens van oferir una hora de silenci i d'espiritualitat.

No va ser un acte. Va ser una pregària. Amb diferents confessions sota un mateix sostre. Cap proclama, cap crit. Una hora sense haver de tuitejar compulsivament. I només, ja acabat l'acte, l'únic lema corejat va ser "llibertat". Com el lema de la convocatòria: "Justícia i Llibertat".

Convido a llegir [els textos](#) que van recitar, cantar o llegir persones de les diverses tradicions religioses. La saviesa de la tradició, amb textos mil·lenaris que semblen escrits abans d'ahir. Convido a veure l'acte sencer a internet quan estigui disponible. Allà es veu la calidesa, humanitat i espiritualitat que va transmetre l'acte. Quin altre paper poden fer els religions en aquest moment?

Qui ho ha [resumit](#) millor ha estat un dels impulsors de la pregària, el compositor Bernat Vivancos: "El que és bonic de les pregàries no és on van, sinó d'on surten!". I si algú no li ha agradat el que es va fer dimarts a la Basílica del Pi, crec que és senzillament perquè no hi era para veure-ho.